

NIKDYNOČ

JAY KRISTOFF

NIKDY NEUSTUPUJ.
NIKDY SE NEBOJ.
NIKDY NEZAPOMEŇ.

COO
BOO

Nikdynoc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jay Kristoff
Nikdynoc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

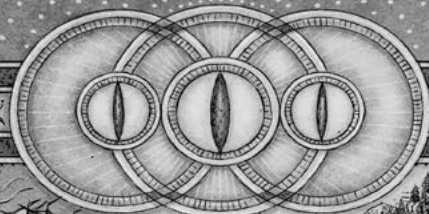
JAY KRISTOFF

NIKDYNOČ

Přeložila Adéla Michalíková

*Pro mé sestry
Světlé a tmavé i všechny mezi tím*

REPUBLIKA ITREYA

MOŘE TICHÁ

MĚSTO
BOŽÍ HROB

R E P U B L I K A I T R E Y A

Beze světla není stín,
po každém dni přijde noc
a mezi bílou a černou je
šedivo.

STAROBYLÉ ASHKAHSKÉ PŘÍSLOVÍ

CAVEAT EMPTOR

Když lidi umírají, často se poserou.

Svaly jim povolí, jejich duše svobodně odletí pryč a všechno ostatní prostě... vyjde ven. I když publikum zbožňuje umírání, autoři se o tomhle detailu málokdy zmíní. Když náš brdina vydechne v hrdinčině náručí naposledy, vůbec se nezajímají o to, že se mu přitom po stehnech rozlévá skvrna, ani o to, jak jí ten smrad vhání slzy do očí, když se k němu sklání, aby ho naposledy políbila.

Zmiňuju se o tom, protože vás chci varovat, mí jemnocitní přátelé. Váš vypravěč totiž žádné takové zábrany nemá. A jestli se vám z představy krveprolití obracejí vnitřnosti naruby, tak vězte, že stránky, které třímáte v rukou, vyprávějí o dívce, která v oboru vraždění dosáhla virtuózních schopností. A se všemi „a žili šťastně až do smrti“ provedla to samé, co udělají zuby pily s kůží.

Ona sama je už po smrti – při těchto slovech se od ucha k uchu usmívají padouši i kladasové. Republika za ní zůstala ležet v popelu. Město mostů a kostí se nachází na mořském dně, kam ho přivedla její ruka. I tak si jsem jistý, že by našla způsob, jak mě zabít, kdyby věděla, že jsem tahle slova napsal na papír. Jak rozervat mé tělo a vydat mě napospas hladové Temnotě.

I tak si ale myslím, že někdo by se měl alespoň pokusit oddělit ji samotnou od lží, které se o ní vykládají. Které vykládala ona sama.

Někdo, kdo ji doopravdy znal.

Dívka nazývaná Bledá dcera. Nebo Králotvůrkyně. Nebo Vrána. Ale nejčastěji ze všeho žádné takové přízvisko neměla. Vražedkyně všech vražedkyní, jež by doopravdy dokázala spočítat jen bohyně nebo já. A byla kvůli tomu na konci slavná, nebo nechvalně proslulá? Kvůli všem těm

úmrtím? Přiznám se, že jsem v tom nikdy neviděl rozdíl. Na druhou stranu jsem nikdy věci neviděl tak, jak je vidíte vy.

Nikdy jsem nežil ve světě, který vy nazýváte svým vlastním.

Stejně tak v něm nežila ona, opravdu.

Myslím, že právě proto jsem ji miloval.

KNIHA PRVNÍ

KDYŽ JE VŠECHNO KREV

KAPITOLA 1

POPRVÉ

Ten mladík byl krásný.

Jemná karamelová pleť a úsměv sladký jako cukrový meloun. Hezky neuspořádané černé kudrny. Silné ruce, pevné svaly a ty jeho oči, ó Dcery, ty jeho oči. Pět tisíc sáhů hluboké. Dokázaly vás rozesmát, i když vás zrovna topil.

Jeho rty přejely po jejích, teplých a měkkých. Stáli zapletení do sebe na Mostě šepotání a nad nimi se klenula purpurová obloha. Jeho dlaně jí cestovaly po zádech a jí z toho příjemně brněla kůže. Jak se dotkl svým jazykem jejího, lehce, jako by ji šimral pírkem, roztřásla se, srdce se jí splašilo a vnitřnosti ji rozbolely touhou.

Odtáhli se od sebe jako tanečníci těsně před tím, než dohrála hudba, stále rozechvělí. Otevřela oči a uviděla, jak se na ni dívá v mlžném oparu. Kanál pod nimi ševalil a jeho vody se líně vlévaly do oceánu. Přesně jak si to přála. Přesně tak, jak musela. Modlila se, aby se neutopila.

Její poslední nikdynoc ve městě. Co si v ní se ještě nechtělo rozloučit. Ale chtěla to zjistit, než odejde. Přinejmenším to dlužila sama sobě.

„Jseš si jistá?“ zeptal se jí.

Podívala se mu do očí.

Vzala ho za ruku.

„Jsem si jistá,“ zašeptala.

Ten muž byl odporný.

Obličej měl hrbolatý a nevýrazná brada se mu ztrácela v tučných záhybech neoholené kůže. Na rtech se mu leskly sliny, tváře a nos prozrazovaly časté dýchánky s whisky a jeho oči, ó Dcery, ty jeho oči. Blankytné jako nebe. Třpytivé jako hvězdy v temnotmě.

Rty měl přilepené ke korbelu a převrátil do sebe jeho obsah. Kolem něj kypěl smích a hudba. Kolébal se v srdci taverny ještě chvíli a pak hodil minci na barový pult z tvrdého dřeva a odporoučel se ven na světlo. Očima zakalenýma pitím bloudil po kočičích hlavách před sebou. Ulice se plnily lidmi a on se prodíral davy, chtěl se pouze dostat domů a upadnout do bezesného spánku. Koukal se do země. Nevšiml si číhající postavy, šedobíle oblečené, skrčené na kamenném chrliču.

Dívka ho sledovala, jak se belhá přes Most bratří. Nadzvedla si harlekýnskou masku, aby si mohla potáhnout z úzkého doutníku, a pak vydechla hřebíčkem vonící kouř. Když zahlédla jeho úsměv připomínající mršinu a ruce rozedřené do masa, roztřásla se, srdce se jí splašilo a vnitřnosti ji rozbolely touhou.

Její poslední nikdynoc ve městě. Cosi v ní se ještě nechtělo rozloučit. Ale chtěla, aby to on zjistil, než odejde. Přinejmenším to mu dlužila.

Stín ve tvaru kocoura seděl na střeše vedle ní. Byl plochý jako kus papíru, poloprůsvitný a černý jako smrt. Jeho ocas se jí skoro majetnický obtočil kolem kotníku. Chladné vody prosakovaly žilami města a pak pryč do oceánu. Přesně, jak si to přála. Přesně tak, jak musela. A pořád se modlila, aby se neutopila.

„... jseš si jistá...?“ zeptal se stínový kocour.

Dívka sledovala, jak se její cíl potácí do postele.

Pomalu přikývla.

„Jsem si jistá,“ zašeptala.

Pokoj byl malý a skromně zařízený, nic lepšího si dovolit nemohla. Ale rozestavěla v něm svíčky a kytice leknínů se skvěla na bíle povlečené posteli ustlané tak, aby ho zvala dál. Celé to působilo sladce jako cukrová vata a chlapec se nad tím pousmál.

Vydala se k oknu a přitom vyhlížela na velkolepé staré město Boží hrob. Na bílý mramor a okrové cihly a elegantní vížky vypínající se k slunci sežehnuté obloze. Na severu se do výšky mnoha set stop vypínala směrem k brunátnému nebi Žebra a malinká okénka zářila z bytů vydlabaných do starobylé kosti. Kanály vytékaly z duté Pátere a protínaly pokožku měs-

ta jako pavučiny pavouků, kteří zešileli. Plné chodníky zahalovaly dlouhé stíny, když se světlo z druhého slunce začínalo vytrácet – první slunce už dávno zmizelo –, a nechalo jejich třetího mrzutého sourozence držet blídku nad nástrahami nikdynoci.

Ó, kéž by nastala temnotma.

Kdyby to tak bylo, neviděl by ji.

Nebyla si jistá, jestli chce, aby ji při tom viděl.

Chlapec, ověncený vůní čerstvého potu a tabáku, zlehka našlapoval za ní. Dlaněmi klouzal po jejím pase, prsty bloudil kolem jejího klína jako led a plamen. Dýchala ztěžka a někde hluboko se chvěla vzrušením. Na tváři cítila řasy třepetající se jako motýlí křídla, když jí rukama přešel po pupíku, pak po žebrech a vyš, až v dlaních sevřel její prsa. Vydechovala mu do vlasů a naskočila jí husí kůže. S jednou rukou zamotanou v jeho neposedných kudrnách se prohnula v zádech, zatlačila tam, kde cítila tvrdost v jeho rozkroku. Nedokázala dýchat. Nedokázala mluvit. Nechtěla, aby to začalo ani aby to skončilo.

Otočila se. Vzdychla, když se jejich rty opět setkaly, a pak se začala potýkat s knoflíky na manžetách jeho rukávů. Zpoceně prsty se motaly a tráslly. Když jim oběma svolékla košile, přisála se svými rty na jeho a klesli na postel. Existovali jen ona a on, teď. Kůže na kůži. Už nedokázala rozlišit, jestli vzdychá ona nebo on.

Bolest byla nesnesitelná, prosakovala jí skrz naskrz, ruce se jí tráslly, když prozkoumávala jeho vzdouvající se hrudník hladký jako vosk, pevný kus masa ve tvaru V končící dole v jeho kalhotách. Proklouzla prsty pod látku a pohladila tu pulsující horkost těžkou jako železo. Děsivou. Působící závrať. Sténal, trásl se jako novorozené hříbě, když ho hladila a vzdychala mu do úst.

Nikdy se tolik nebála.

Nikdy za celých šestnáct let.

„Šukej mě...“ vydechla.

Pokoj byl nóbl, v takovovém stylu, jaký si můžou dovolit jen největší boháči. Na psacím stole však stály prázdné lahve, ve váze na nočním stolku byly uschlé květiny, které vydávaly vyčpělou vůni bídy. Dívku těšilo vidět toho muže, kterého tolik nenáviděla, v takovém

přepychu – a tak osamoceného. Oknem sledovala, jak pověsil svůj dlouhý kabát a jak odložil třírohý klobouk na prázdnou karafu. Snažila se přesvědčit sebe samotnou, že to zvládne. Že je tvrdá a ostrá jako ocel.

Seděla na střeše naproti oknu a shlížela na město Boží hrob: na krvi zamazané kočičí hlavy, na skryté tunely a na tyčící se katedrály ze zářivých kostí. Žebra probodávala nebe nad ní a zvlněné kanály vytékaly z pokřivené Páteře. Plné chodníky zahalovaly dlouhé stíny, když se světlo z druhého slunce začínalo vytrácet – první slunce už dávno zmizelo –, a nechalo jejich třetího mrzutého sourozence držet hlídku nad nástrahami nikdynoci.

Ó, kéž by nastala temnotma.

Kdyby to tak bylo, neviděl by ji.

Nebyla si jistá, jestli chce, aby ji tady viděl.

Vystrčila prsty a přitáhla si k sobě stíny. Splétala a kroutila jemná vlákénka, až jí přes ramena splývala jako plášť. Pro svět přestala být vidět, byla téměř průhledná, jako šmouha na portrétu oblohy nad městem. Přeskočila na parapet okna a vytáhla se nahoru na římsu. Bleskově otevřela okno a proklouzla dovnitř do pokoje – neslyšně, stejně jako stínový kocour, který jí šel v patách. Z opasku vytáhla stilet, úzkou dýku. Dýchala ztěžka a někde hluboko se chvěla vzrušením. Byla neviditelná, skrčená v koutě. Na tváři cítila řasy třepetající se jako motýlí křídla a sledovala ho, jak si třesoucíma rukama nalévá něco do pohárku.

Dýchala moc nahlas, všechno, co se naučila, měla v hlavě pomíchané. On však byl příliš otupělý, aby si něčeho všiml – ztracený někde mezi křupáním tisíce krků a tisíce párů chodidel tančících ve vzduchu na katovu písničku. Klouby na ruce sevřené kolem jílce stiletu jí zbělely, jak ho sledovala z příšeří. Nedokázala dýchat. Nedokázala mluvit. Nechtěla, aby to začalo ani aby to skončilo.

Vzdychl, když se napil z pohárku. Pak se začal potýkat s knoflíky na manžetách svých rukávů. Zpocené prsty se motaly a tráslly. Když si svlékl košili, dobelhal se k posteli a klesl na ni. Existovali jen ona a on, teď. Dech za dech. Už nedokázala rozlišit, jestli dýchá ona nebo on.

Pauza byla nesnesitelná, byla zmáčená potem skrz naskrz, jak se temnota trásla. Myslela na to, kdo je, co všechno tenhle muž vzal a co

by se rozpoutalo, kdyby selhala. A tak sebrala odvalu, odhodila svůj plášť utkaný ze stínů a postoupila kupředu, aby se s ním setkala.

Zalapa po dechu, trásl se jako novorozené hříbě, když vstoupila do rudého světla slunce s úsměvem harlekýna na tváři místo svého vlastního.

Nikdy nikoho neviděla se tolik bát.

Nikdy za celých šestnáct let.

„Do prdele...“ vydechl.

Vzepřel se nad ni s kalhotami u kolen. Rty měl přisáté na jejím krku a jí bilo srdce až v hrdle. Uplynul celý věk, někde mezi touhou a strachem a láskou a nenávistí, a pak ho ucítla, byl horký a neskutečně tvrdý a tlačil se do měkkého místa mezi jejím nohama. Nadechla se, možná aby promluvila (ale co by tak říkala?), a pak ucítla bolest, samou bolest. Bolelo to, ó Dcery. Byl v ní... bylo to v ní – tak tvrdé a skutečné, že se neovládla a rozkřičela se a kousla se do rtu, aby ten zvuk utlumila.

Byl nepozorný, bezohledný, tlačil se na ni celou vahou, jak znovu a znovu přirážel. Do jejích sladkých představ měla table chvíle daleko. Nohy měla roztažené a břicho zkroucené a kopala do matrace a chtěla, aby přestal. Aby počkal.

Takhle se při tom měla cítit?

Takhle to mělo vypadat?

Kdyby se později všechno pokazilo, tak by tohle byla její poslední nīkdynoc na tomhle světě. Taky věděla, že poprvé to většinou bývá nejhorší. Myslela si, že je připravená: dost měkká, dost vlhká, dost roztoužená. Že všechno, co jí ostatní holky na ulici vyprávěly mezi chichotáním a vědoucími pohledy, pro ni nebude platit.

„Zavři oči,“ radily jí. „Bude to dost rychlé.“

Ale on byl tak těžký a ona se snažila neplakat a přála si, aby to bylo jinak, než to muselo být. Snila o tom, doufala, že to bude něco výjimečného. Teď však byla tady a připadalo jí to celé divné a neohrabané. Žádný magik, ani ohňostroje, ani požehnání rukou. Jen tíha jeho těla na jejím hrudníku, bolest, jak přirážel, zavřené oči, jak lapala po dechu, vraštila obličej bolestí a čekala, až to skončí.

Přitiskl své rty na její a prsty ji pohládl po tváři. A v tom okamžiku to

zajiskřilo – ten sladký pocit, po němž se jí znovu rozechvělo celé tělo, i když to celé bylo tak divné, bez dechu a bolelo to. Na oplátku políbila ona jeho a pak se v ní rozlil žár, zaplavil ji jako povodeň a jeho svaly se napínaly. Zabořil jí obličej do vlasů, chvěl se při své malé smrti – a nakonec se na ni zhroutil, měkký a vlhký, jako by neměl žádné kosti.

Ležela tam a zhluboka dýchala. Olízla si jeho pot ze rtů. Vzdychla.

Oduval se stranou a zkroutil se na pokrývky vedle ní. Sáhla si mezi nohy a nahmatala mokro a bolest. Rozmazané po špičkách prstů a po stehnech. Na čistých bílých pokrývkách ustlaných tak, aby ho zvaly dál.

Krev.

„Proč jsi mi neřekla, že tohle je tvoje poprvé?“ zeptal se.

Neříkala nic. Zírala na zářivou červen na konečcích svých prstů.

„Promiň,“ zašeptal.

V tu chvíli na něj pohlédla.

A stejně rychle se odvrátila.

„Nemáš se za co omlouvat.“

Byla na něm a koleno ho tlačila dolů. Rukou ji držel na zápěstí a ona mu přiložila stilet na hrdlo. Uplynul celý věk, někde mezi utrpením a syčením a kousáním a škemráním, a pak se stilet zanořil, byl ostrý a neskutečně tvrdý a zakousl se do jeho krku a zadrhl se o jeho páteř. Zalapal po dechu, možná aby promluvil (ale co by tak říkal?), a pak to v jeho očích uviděla – bolest, samou bolest. *Bolelo* to, ó Dcery. Bylo to v něm... ta dýka byla v něm – a neúprosně bodala, takže zkusil křičet, a rukou mu přikryla ústa, aby ten zvuk utlumila.

Byl zděšený, zoufalý a natahoval se po její masce, když zakroutila čepelí. Do jejích děsivých představ měla tahle chvíle daleko. Nohy měl roztažené a z krku se mu řinula krev, kopal do matrace a chtěl, aby přestala. Aby počkala.

Takhle se při tom měla cítit?

Takhle to mělo vypadat?

Kdyby se později všechno pokazilo, tak by tohle byla její poslední nikdynoc na tomhle světě. Taky věděla, že poprvé to většinou bývá nejhorší. Myslela si, že není připravená, že není dost silná, dost chladnokrevná. Že to, co jí vykládal Starý Mercurio, pro ni nebude platit.

„Nezapomeň dýchat,“ radil jí. „Bude to dost rychlé.“

Házela sebou a ona se ho snažila udržet v klidu a přemítala, jestli to takové bude vždycky. Představovala si, že se v téhle chvíli bude cítit tak nějak zlá. Že to bude chvíle, kterou nějak přetrpí, ne kterou si bude užívat. Teď však byla tady a zdálo se jí to krásné jako balet. Jeho páteř se pod ní vypínala do oblouku. Ten strach v jeho očích, když jí strhl masku z obličeje. Lesk zanořené dýky, ruka přes jeho ústa, když přikyvovala a mateřským hlasem ho utěšovala a čekala, až to skončí.

Podrápal ji na tváři a místnost naplnil puch jeho zkaženého dechu a sraček. A v tom okamžiku to zajiskřilo – hrůza, z níž se zrodilo slitování, i když si takový konec stokrát zasloužil. Vytáhla čepel a zabodla mu ji do hrudníku a pak se jí po dlaních rozlil žár, zaplavil ji jako povodeň a jeho svaly se napínaly. Popadl ji za klouby na rukou a vzdychal, dokud neumřel, a pak se pod ní zhroutil, měkký a vlhký, jako by neměl žádné kosti.

Seděla na něm a dýchala zhluboka. V ústech cítila slanou a šarlatovou chuť. Vzdychla.

Odvalila se stranou a rozházela pokrývky kolem sebe. Sáhla si na obličej a nahmatala mokro a teplo. Rozmazané po rukou a po rtech.

Krev.

„Vyslyš mě, *Niah*,“ zašeptala. „Vyslyš mě, *Matko*. *Toto maso tvá hostina. Tato krev tvoje víno. Tento život, tato smrt, můj dar tobě. Drž ho pevně.*“

Stínový kocour to sledoval usazen na čele postele jako na bidýlku. Sledoval ji tak, jak mohou jen bytosti bez očí. Neřekl ani slovo.

Nebylo třeba.

Na kůži jí dopadalo tlumené světlo sluncí. Havraní vlasy zvlhlé potem jí visely přes oči. Natáhla si kožené kalhoty, oblékla si košili šedivou jako malta a obula si boty z vlčí kůže. Všechno ji bolelo. Byla poskvrněná. Ale byla ráda. Téměř spokojená.

„Pokoj je zaplacený na celou nikdynoc,“ řekla. „Jestli ho chceš.“

Kluk ji sledoval z opačné strany postele s hlavou položenou na lokti.

„A co můj pentz?“

Natáhla se po vácku zavěšeném vedle dalekohledu.

„Jsi mladší než moje obvyklé zákaznice,“ prohlásil. „Na první sex jich moc nemívám.“

Pohlédla na svůj odraz v zrcadle – bledá pleť a tmavé oči. Vypadala mladší, než ve skutečnosti byla. I když jí důkaz o opaku zrovna usychal na kůži, stále o sobě stěží uvažovala jinak než jako pouze o dívce. Jako o něčem slabém a třesoucím se, o něčem, co ani šestnáct let v tomhle městě nedokázalo zakalit.

Zastrčila si košili zpátky do kalhot. Zandala harlekýnskou masku zpět do pláště. Dýku do opasku. Lesklou a ostrou.

Kat brzy opustí tavernu.

„Musím jít,“ řekla.

„Můžu se tě na něco zeptat, mi dona?“

„Ptej se.“

„Proč já? Proč teď?“

„Proč ne?“

„To není žádná odpověď.“

„Myslíš si, že jsem se měla zachránit, že ano? Že jsem nějaký dar, který má být někomu dán? A teď jsem už navždycky zkažená.“

Neříkal nic a sledoval ji hlubokýma očima. Hezký jako obrázek. Dívka si vytáhla ze stříbrného pouzdra úzký doutník. Zapálila ho o jednu ze svíček. Zhluboka se nadechla.

„Chtěla jsem jenom vědět, jaké to je,“ prohlásila nakonec. „Pro případ, že bych zemřela.“

Pokrčila rameny a vydechla šedivý obláček.

„Tak už to vím.“

A odkráčela do stínů.

Na kůži jí dopadalo tlumené světlo sluncí. Plášť šedivý jako malta jí splýval z ramen a v mrzutém světle díky němu působila jako stín. Stála pod mramorovým obloukem na náměstí Krále žebráků a třetí slunce odměřeně viselo na obloze. Vzpomínky na katův konec jí společně s krvavými skvrnami zasychaly na rukou. Vzpomínky na prostitutovy rty jí zasychaly společně s vlhkými skvrnami na kalhotách. Všechno jí bolelo. Byla poskvrněná. Ale byla ráda. Téměř spokojená.

„Koukám, žes neumřela.“

Starý Mercurio ji sledoval z opačné strany oblouku. Třírohák naražený do čela, v puse úzký doutník. Vypadal menší. Hubenější. Starší.

„Ne že bych se nesnažila,“ odpověděla dívka.

Pohlédla na něj – měl špinavé ruce a uvadající oči. Působil starší, než ve skutečnosti byl. I když jí důkaz o opaku zrovna usychal na kůži, stále o sobě stěží uvažovala jinak než jako pouze o dívce. Jako o něčem slabém a třesoucím se, o něčem, co ani šest let pod jeho vedením nedokázalo zakalit.

„Teď vás dlouho neuvidím, že?“ zeptala se. „Možná už se nikdy neshledáme.“

„Věděla jsi to,“ řekl. „Zvolila sis to.“

„Nejsem si jistá, jestli jsem vůbec měla možnost volby,“ odvětila.

Otevřela dlaň a ukázala mu váček z ovčí kůže. Starý muž si ho od ní vzal a prstem skvrnitým od inkoustu přepočítal jeho obsah. Cvakající. Potřísněný krví. Dvacet sedm zubů.

„Vypadá to, že kat jich pár poztrácel, ještě než jsem se k němu dostala,“ vysvětlila.

„Oni to pochopí.“ Mercurio vrátil zuby dívce. „Přiď na sedmnácté molo, až se bude odbíjet šestkrát. Kotví tam dweymerijská brigantina, které se říká *Trelenin milenec*. Je to svobodná loď, neplaví se pod itreyskými barvami. Tudíž tě přijmou.“

„Vezmou mě tam, kam za mnou nemůžete.“

„Vycvičil jsem tě dobře. Tohle je úkol pro tebe samotnou. Musíš se dostat k Rudé církvi před první obrátkou Septima, nebo se tam nedostaneš nikdy.“

„Rozumím.“

V usazených očích mu zářila náklonnost. „Jsi ten nejlepší žák, kterého jsem kdy vyslal do služeb Matky. Roztáhneš tam křídla a budeš létat. A jednou se zase shledáme.“

Vytáhla dýku z opasku. Natáhla k němu ruku, hlavu skloněnou. Čepel byla vyrobená z hrobové kosti, byla tvrdá jako ocel a bíle se leskla. Jílec a záštita byly vytvarovány do podoby letící vrány s rudýma očima, které žhnuly ve svitu šarlatového slunce.

„Nech si ji.“ Starý muž popotáhl. „Je zase tvoje. Zasloužila sis ji. Konečně.“

Zevrubně si zbraň prohlédla.

„Měla bych jí dát nějaké jméno?“

„Řekl bych, že můžeš. Ale k čemu to je?“

„K bodání.“ Dotkla se špičky čepele. „Stilet slouží k tomu, abych druhého probodla.“

„Bravo. Pozor, aby ses tím svým ostrovtipem nezranila.“

„Všechny slavné zbraně se nějak jmenují. Tak to prostě je.“

„Ale hovno.“ Mercurio si vzal dýku zpátky a podržel ji mezi nimi. „Pojmenovat svou zbraň je taková blbina vyhrazená pro hrdiny. Pro muže, o kterých se zpívají písně a vyprávějí příběhy a po nichž lidi pojmenovávají svoje fakany. Ty a já kráčíme ve stínech. A když budeš dobrá, tak nikdo nebude znát tvoje jméno, o tom napichovátku, co máš za pasem, ani nemluvě.“

Budeš jenom zvěst. Šepot. Myšlenka, se kterou se všichni bastardi na tomhle světě budí v nikkdynoci ze snů zpocení. Být pro někoho hrdinou je to poslední, co se ti na tomhle světě stane, děvče.“

Mercurio jí podal dýku zpátky.

„Ale *budeš* dívka, které se hrdinové budou bát.“

Usmála se. Najednou hrozně smutně. Chvilku nerozhodně postávala. Naklonila se blíž. Počila tváře hrubé jako smirkový papír jemným polibkem.

„Budete mi chybět,“ řekla.

A odkráčela do stínů.

KAPITOLA 2

HUDBA

Obloha plakala.

Nebo se jí to aspoň tak zdálo. Holčička věděla, že vodě valící se ze šmouhy barvy uhlí nahoře, se říká déšť – nebylo jí ještě ani deset, ale už byla dost stará, aby tohle věděla. Ale i tak se jí líbilo pomýšlení, že z toho šedivého chuchvalce cukrové vaty padají slzy. Tak studené ve srovnání s jejími. Nebyly slané ani nepálily. Ale ano, obloha určitě plakala.

Co jiného by v takové chvíli mohla dělat?

Stála na Páteři nad fórem, u nohou studenou hrobovou kost a ve vlasech chladný vítr. Dole na náměstí byli shromáždění lidé, s ústy otevřenými a pěstmi zatátými. Jejich hněv směřoval na vyvýšené popraviště v srdci fóra a dívka přemítala, zda by v případě, že by dav pódium převrhl, mohli vězni prostě odejít domů?

No nebylo by to úžasné?

Tolik lidí nikdy neviděla. Muže a ženy nejrůznějších tvarů a velikostí, děti ne o moc starší než ona sama. Měli na sobě ošklivé oblečení a jejich vytí ji děsilo. Natáhla se, chytla matku za ruku a pevně ji stiskla.

Zdálo se, že matka si toho nevšimla. Oči měla upřené na popraviště, stejně jako všichni ostatní. Ale matka neplivala na muže stojící před oprátkami, neházela na ně shnilé jídlo ani nesýčela „zrádce!“ skrz zatáté zuby. Dona Corverová tam jednoduše stála, černou róbu nasáklou slzami z oblohy, jako socha nad dosud prázdnou hrobkou.

Dosud prázdnou. Ale ne nadlouho.

Holčička se chtěla matky zeptat, proč nepláče. Nevěděla, co znamená „zrádce“, a chtěla se na to taky zeptat. Nějakým způsobem však tušila, že tohle je místo, kam žádná slova nepatří. A tak stála v tichosti.

A místo toho se dívala.

Dole na popravišti stálo šest mužů. Jeden v katovské kápi, černé jako temnotma. Další měl na sobě kněžské roucho bílé jako peří holubice. Čtyři zbývající měli kolem zápěstí uvázaná lana a v očích rebelství. Když však zakuklený muž navlékl na každý z krků oprátku, holčička viděla, jak se jim z tváří společně s krví vytrácí i vzpurnost. V následujících letech jí nėsčeteněkrát opakovali, jak statečný byl její otec. Ale když se na něj tehdy dívala, na posledního z těch čtyř, viděla, že se bojí.

Bylo jí jen deset let a už věděla, jakou barvu má strach.

Kněz předstoupil a zabušil holí do prken. Plnovous měl jako živý plot a ramena silná jako býk, takže vypadal spíš jako zbojník, který zavraždil svatého muže a ukradl mu oblečení, než jako opravdový svatý muž. Tři slunce zavěšená na řetězu, který měl kolem krku, se pokoušela zářit, ale mraky na plácíci obloze jim to nedopřály.

Hlas měl hutný jako karamel, sladký a temný. Ale ten hlas promlouval o zločinech proti Itreyské republice. O věrolomnosti a vlezradě. Svatý zbojník vzýval Světlo, aby mu bylo svědkem (přemítala, jestli má Světlo na výběr), a jmenoval muže jednoho po druhém.

„Senátor Claudius Valente.“

„Senátor Marconius Albari.“

„Senátor Gaius Maxinius Antonius.“

„Justikus Darius Corvere.“

Jméno jejího otce zaznělo jako poslední nota v té nejsmutnější písni, kterou kdy slyšela. Slzy se jí řinuly z očí, až smyly tvary okolního světla do ztracena. Jak maličký a bledý vypadal tam dole v tom hlučícím moři. Jak sám. Pamatovala si, jaký byl ještě nedávno: vysoký a hrdý, tak strašně silný. Jeho brnění z hrobové kosti běloskvoucí jako hluboká zima, plášť splývající mu z ramen jako karmínová řeka. Když se usmál, v koutcích jasně modrých očí se mu dělaly vějířky vrásek.

Brnění a plášť teď byly pryč, byl oblečený do hadrů jako špinavý pobuda a obličej mu pokrývaly modřiny připomínající tučné červenající se bobule. Pravé oko měl tak oteklé, že ho nedokázal otevřít, a levé upíral na svá chodidla. Strašně toužila, aby na ni pohlédl. Chtěla, aby se vrátil domů.

„Zrádce!“ zařval dav. „Ať si zatancuje!“

*Holčička nevěděla, co tím myslí. Neslyšela žádnou hudbu.**

* Ještě neuměla správně poslouchat. Vy lidé to umíte málokdy.

Svatý zbojník se podíval na cimbuří, na lidi zrozené z kostní dřevě a na politiky shromážděné nahoře. Vypadalo to, že na tohle představení se dostavil celý senát, skoro stovka mužů v purpurově olemovaných rouchách, kteří bez lítosti hleděli na popraviště.

Napravo od senátorů stála skupina mužů v bílém brnění. Krvavě rudé pláště. V rukou třímali meče ověncené vlníci se plameny. Říkalo se jim Luminatii, to holčička dobře věděla. Bývali to otcovi bratři ve zbrani, než zradil – předpokládala, že to zrádcové dělávají.

Všechno to bylo hlučné.

Uprostřed senátorů stál pohledný tmavovlasý muž s pichlavýma černýma očima. Měl na sobě jemné roucho obarvené na nejtemnější purpurovou – oděv konzula. I když toho holčička věděla málo, tak aspoň věděla, že tohle je významný muž. Postavený vysoko nad kněžími, vojáky nebo davem, který se dožadoval tance, i když nebrála žádná písnička. Kdyby on promluvil, nechali by lidé jejího otce jít. Kdyby on promluvil, Páťer by se otřásla a Žebra by se rozpadla na prach a Aa, bůh Světla, by zavřel své tři oči a seslal by na tohle otřesné shromáždění požehnanou tmou.

Konzul vykročil vpřed. Dav utichl. A když ten krásný muž promluvil, holčička stiskla matce ruku s takovou nadějí, jakou znají jen děti.

„Zde ve městě Boží hrob, ve Světle Aa Vševidoucího a s jednoznačným souhlasem itreyského senátu já, konzul Julius Scaeva, prohlašuji tyto obviněné za vzpouru proti naší slavné Republice za vinné. Pro ty, již zradí občany Itreye, může být jen jediný trest. Jediný trest pro ty, kteří chtěli tento skvělý národ znovu zapřáhnout do jha králů.“

Jeho dech se zklidnil.

Srdce zpomalilo.

„Smrt.“

Řev. Přebnal se přes holčičku jako liják. A jak přejela očima doširoka rozevřenýma z pohledného konzula na svatého zbojníka a pak na matku – nejdraší Matko, zadrž je –, ale matčiny oči byly upřené na toho muže dole. Jen roztřesený spodní ret prozrazoval, jaká muka ji sužují. A holčička už to dál nevydržela a křik se v ní rozezvučel a přes rty se prodral ven:

nenene

a stíny v celém fóru se zachvěly, když pocítily její zuřivost. Černota u nohou každého muže, každé služky a každého dítěte, temnota stvořená

světlem skrytých sluncí – i když byla bledá a řídká, tak se nenech mýlit, ó příteli. Ty stíny se třásly.

*Ale nikdo si toho nevšiml. Nikoho to nezajímalo.**

Dona Corverová nespouštěla oči ze svého manžela, když svou malou holčičku sevřela v těsném objetí. Jednu ruku přes hrudník. Jednu přes krk. Tak těsném, že se holčička nemohla hýbat. Nemohla se otočit. Nemohla dýchat.

Ted' si je představte – matku s dcerou, která jí tiskne obličej do sukni. Naježená vlčice chránící své mládě vlastním tělem před vraždou odehrávající se dole. Takovou představu by vám odpustili. Odpustili by vám, protože byste se pletli. Protože dona držela svou dceru tak, aby viděla. Aby to všechno okusila. Každé hořké sousto. Každíčký drobeček.

Holčička sledovala, jak kat zkontroloval každou oprátku, jednu po druhé. Dobelhal se k páce na okraji popraviště a nadzvedl si kápi, aby si mohl odplivnout. Holčička krátce zahlédla jeho obličej – žlutá kůže, šedivé zuby, zajecí pysk. Něco uvnitř jí říkalo Nedívej se, nedívej se, a tak zavřela oči. Matka ji stiskla pevněji a zašeptala hlasem ostrým jako břitva.

„Nikdy neustupuj,“ vydechla. „Nikdy se neboj.“

Holčička cítila, jak se jí ta slova rozlévají v hrudníku. V tom nejhlubším a nejtemnějším místě, kde naděje dětí a zármutek dospělých chřadne a uvadá a odlétá jako popel ve větru.

A otevřela oči.

V tu chvíli se podíval vzhůru. Její otec. Jen rychlý pohled skrz kapky deště. Často pak během nikdynocí přemýšlela, co se mu v tu chvíli honilo hlavou. Ale skrz ten syčící závoj se neprodrala žádná slova. Jen slzy. Jen plačící obloha. A kat zatáhl za páku a podlaha se propadla. A ke své hrůze to konečně pochopila. Konečně to uslyšela.

Hudba.

Žalozpěv davu posměváčků. Švihnutí napínaného lana. Gha-gha-gha dusících se mužů přerušované aplausem svatého zbojníka a pohledného konzula a prohnitého světa, který se vydal na špatnou cestu. A jak ta brozná písnička nabírala obrátky, viděla kopající noby a fialovějící obličej – její otec začal tancovat.

* Něco si všimlo. Něco to zajímalo.

Tatínku...

„Nikdy neustupuj.“ *Studený šepot v jejím uchu.* „Nikdy se neboj. A nikdy, nikdy nezapomeň.“

Holčička pomalu přikývla.

Vydechla naději dovnitř.

A sledovala svého otce, jak umírá.

Stála na palubě *Trelenina milence* a sledovala, jak se město Boží hrob zmenšuje a zmenšuje. Mosty a katedrály hlavního města bledly a nakonec zůstala jen Žebra: šestnáct kostěných oblouků vypínajících se stovky stop do vzduchu. Ale jak se dívala a minuty se rozplývaly v hodiny, tak dokonce i tyhle gigantické věže klesly za horizont a zmizely v mlžném oparu.*

Ruce tiskla k zasolenému zábradlí a za nehty měla zaschlou krev. U pasu stílet a ve váčku katovy zuby. Tmavé oči odrážely světlo rudého slunce nad hlavou, ozvěnu jeho mladšího modrého sourozence, který se stále ještě vrtěl někde na obloze na západě.

Stínový kocour tam byl s ní. Rozpuštěný v temnotě u jejích nohou, když zrovna nebyl potřeba. Bylo tam chladněji, víte? Někdo chytrý by si mohl všimnout, že dívčin stín je o chlup tmavší než stíny ostatních lidí. Někdo chytrý by si mohl všimnout, že je dost tmavý na dvě bytosti.

Naštěstí byla o chytré lidi na palubě *Trelenina milence* nouze.

Nebyla hezká. Ó, ty příběhy, které jste slyšeli o vražedkyni, která zničila Itreyskou republiku, ji bezpochyby popisovaly jako nadpozemsky krásnou: mléčně bílá pleť, štíhlá figura a hezky vykrojené rty. Tohle všechno ona měla, pravda, ale to všechno dohromady vypadalo

* Žebra byla pravděpodobně tím nejvelkolepějším rysem hlavního města Itreye: šestnáct velikých zkamenělých věží zářících v srdci Města mostů a kostí. Říká se, že Žebra patřila poslednímu titánovi, kterého svrhl bůh Světla Aa během války o moc nad itreyským nebem. Aa přikázal svým věrným, aby na místě, kde titán spadl na zemi, zbudovali chrám, který bude připomínat jeho vítězství. Tak byla zaseta semena velkého města přímo do hrobu posledního nepřítele Světla.

Podivná věc, přáteli, že v žádné svaté knize bys nenašel nic o tom, jak se ten titán jmenoval...

trochu divně. „Mléčně bílá“ je konec konců jen vzletné označení pro „nezdravě bledou“. A „štíhlá“ říkají básníci, aby nemuseli použít slovo „vyhublá“.

Pleť měla bledou a tváře propadlé, takže vypadala hladově a vyčerpaně. Vlasy černé jako křídla vrány jí sahaly po žebra, až na zubatou ofinu, kterou si stříhala sama. Její rty i kůže pod očima se neustále zdály být plné modřin a nos měla už aspoň jednou zlomený.

Kdyby byl její obličej skládačka, většina lidí by ji prostě vrátila do krabičky nedokončenou.

Kromě toho byla taky malá. Hubená jak tyčka. Neměla téměř žádný zadek, na kterém by jí mohly viset kalhoty. Žádnou krásu, pro niž by milenci hynuli, pro niž by pochodovaly mocné armády nebo pro niž by hrdinové sprovodili ze světa démona či boha. Je to úplně opačně, než jak vám to vykládali básníci, tím jsem si jistý. Ale měla své kouzlo, přátelé. A všichni vaši básníci stojí za hovno.

Trelenin milenec byla dvoustěžňová brigantina s posádkou složenou z námořníků z Dweymských ostrovů. Na krku se jim houpaly náhrdelníky z dračích zubů jako pocta jejich bohyni Treleně.* Jejich zemi si před stoletím podrobila Itreyská republika. Dweymerijci se vyznačovali tmavou pletí a vzrůstem zhruba o hlavu větším než průměrní Itreyané. Legendy pravily, že byli potomky dcer obrů, které lehávaly jen s chytrými a výjimečnými muži, ale když se se nad tím pořádně zamyslíte, tak to logisticky nedává smysl.** Jednoduše řečeno, Dweymerijci byli velcí jako býci a nezlomní jako hřebíky do rakve a díky tendencím vylepšovat své obličejové tetováním vyvedeným obřím inkoustem nebylo dělání dobrého prvního dojmu jejich nejsilnější stránkou.

Kromě toho, že působili děsivě, se o své pasažéry starali ani ne jako o hosty, ale spíš s posvátnou úctou. A tak i když byla na palubě přítomna šestnáctiletá dívka – cestující bez doprovodu a ozbrojená

* Vlákyně oceánů, Třetí dítě Světla a Tlamy, Ta která vypije svět.

** Jak opilý by muž musel být, aby mu romantický vztah s obryní připadal jako dobrý nápad, například? Jak bychom navíc mohli očekávat od někoho v tak podnapilém stavu, že bude schopný ovládat své vlastní nádobičko, o žebříku ani nemluvě?

pouze kouskem naostřené hrobové kosti –, nestálo to většině námořníků ani za pomyslení. Bohužel se mezi nimi nacházeli i tací, kteří nebyli dweymerijského původu. A jednomu z nich se tato osamělá dívka zdála jako dobrá příležitost.

Je pravdou, že vždycky, kromě toho, kdy je člověk sám – a ve smutných případech dokonce i tehdy –, můžete počítat s tím, že se k vám přidají nějakí hlupáci.

Byl to takový frajer. Itreyan s hladkými tvářemi a úsměvem, který by mu vysloužil hned několik zářezů na sloupku postele, a s čapkou ozdobenou pavím perem. *Trelenin milenec* měl k břehům Ashkahu doplout až za sedm týdnů a pro některé to byla doba příliš dlouhá, aby jim společnost dělala jen jejich ruka. Takže se opřel o zábradlí hned vedle ní a obdařil ji úsměvem.

„Jsi půvabná,“ prohlásil.*

Změřila si ho pohledem a pak své uhlově černé oči obrátila zpátky na moře.

„Nemám s vámi nic společného, pane.“

„Ale nebuď taková, krásko. Jen se chovám přátelsky.“

„Přátel mám dost, díky, pane. Prosím, nechte mě být.“

„Mně se zdá, že bys nějakého přítele uvítala, kotě.“

Natáhl k ní příliš jemnou ruku a odhrnul jí vlas z tváře. Otočila se a přistoupila k němu blíž s úsměvem na tváři, který na ní byl to nejhezčí. A jak mluvila, vytáhla svou dýku a zatlačila ji do místa, které mužům způsobuje nejvíc trápení, a její úsměv se rozšiřoval, stejně jako se rozevíraly jeho oči.

„Ještě jednou na mě sáhnete, pane, a vaši chloubu předhodím nějakým zasraným drakům.“

Páv vykvikl, jak přitlačila na srdce jeho problémů – které bylo na jednu méně problematické než před chvilkou. Zbledl a stáhl se, než si některý z jeho společníků stihl všimnout jeho nerozvážnosti. Předvedl svou nejlepší úklonu a odplízl se pryč přesvědčený, že jeho ruka mu koneckonců může poskytnout lepší společnost.

Dívka se otočila zpátky k moři. Zastrčila dýku zpátky do opasku.

Měla své kouzlo, přesně jak jsem říkal.

* Tenhle byl určitě básník. Bezpochyby.

Další pozornost už nevyhledávala a většinu času trávila sama. Ven vycházela jen na jídlo nebo aby se nadýchala čerstvého vzduchu během poklidné nikdynoci. Lehávala v hamace ve své kajutě, studovala bichle, které jí dal starý Mercurio, a byla spokojená. Mhouřila oči na ashkahské spisy, ale stínový kocour jí pomáhal s nejtěžšími pasážemi – ležel jí ve vlasech stočený do klubíčka a koukal jí přes rameno, když studovala *Arkemické pravdy* a výtisk Plienových suchopárných *Teorií Tlamy*.*

Teď se hrbila nad *Teoriemi* a hladkou linii jejího obočí deformoval zakaboněný výraz.

„... *zkus to znovu*...“ zašeptal kocour.

Dívka si promnula spánky a zamrkala. „Bolí mě z toho hlava.“

„... *ó nebohá dívko, neměl bych ji raději políbit*...“

„Jsou to dětské povídky. Učí se to každý špunt, co je mi tak po kolena.“

„... *když to psali, tak nemysleli na itreyské čtenáře*...“

Dívka se znovu zahleděla na křivolaké písmo. Odkáslala si a četla nahlas:

„Obloha nad Itreyskou republikou je osvětlována třemi slunci – všeobecně považovanými za oči Aa, boha Světla. Není náhodou, že ho nemytí nazývají *Vševidoucím*.“

Zvedla obočí a pohlédla na stínového kocoura. „Já se myju dost.“

„... *plienes byl elitář*...“

„Chceš říct hajzl.“

„... *pokračuj*...“

Povzdech. „Největší ze tří sluncí je zuřivá rudá koule zvaná Saan. *Jasnovidec*. Křížuje oblohu jako brigantina, která nemá nic lepšího na

* Jeden z posledních šesti svazků. Plienes a všechny jeho známé práce vzplanuly na hranici v roce 27 PR během ohnivé seance známé krátce jako „Nejjasnější Světlo“.

Tato pohřební hranice zorganizovaná Velkým kardinálem Crassem Alvarem spolykala přes čtyři tisíce buříčských knih a itreyskými kněžími byla považovaná za významný úspěch – dokud Crassův syn, kardinál Leo Alvaro, nepodotkl, že nelze vytvořit jasnější světlo, než je to boha Světla samotného, a že pojmenovat tak táborák zapálený lidmi je vlastně kacířské.

Po ukřížování Velkého kardinála Velký kardinál Alvaro II. ustanovil, že tento oheň se má v dalších textech nazývat „Jasně Světlo“.

práci, a visí na ní vždy téměř sto týdnů v kuse. Druhé slunce se nazývá Saai. *Vědoucí*. Malý kumpán s modrou tváří, který po obloze stoupá a klesá rychleji než jeho bratr...”

„... *sourozenec*...“ opravil ji kocour. „... *stará ashkahština nerozlišuje přirozené rody podstatných jmen*...”

„... rychleji než jeho sourozenec, ukáže se vždy zhruba na čtrnáct týdnů v kuse a dvojnásobně dlouhou dobu bývá schovaný za horizontem. Třetí slunce je Shiih. *Pozorovatel*. Tlumeně zářícímu žlutému obrovovi trvá cesta přes oblohu skoro stejně dlouho jako prvnímu slunci.“

„... *velmi dobře*...”

„V přestávce mezi těžkopádnými cestami tří slunci zažívají občané Itreye skutečnou noc – kterou nazývají *temnotma* –, jež nastává jen na chvílku každého dva a půl roku. Po všechny ostatní večery – večery, kdy Itreyané dychtí po tmě, v níž by mohli popíjet se svými přáteli nebo se milovat se svými láskami...”

Dívka se zarazila.

„Co znamená *oshk*? Mercurio mě tohle slovo nikdy neučil.“

„... *to mě nepřekvapuje*...”

„Takže to má něco společného se sexem.“

Kocour se přesunul k druhému rameni a nepohnul jí přitom jediným pramenem vlasů.

„... *znamená to, milovat se bez lásky*’...”

„Dobře.“ Dívka přikývla. „... milovat se se svými láskami, šukat své děvky nebo dělat jakoukoli kombinaci zmíněného – musí přitom vydržet nikdy nehasnoucí světlo takzvané nikdynoci, při níž na nebi žhne jedno nebo více Aaových očí.“

Někdy to trvá téměř tři roky v kuse a nezažijí ani kapku tmy.“

Dívka zabouchla knihu.

„... *výborně*...”

„Mám pocit, že se mi rozskočí hlava.“

„... *ashkahské spisy nebyly napsány pro slabší povahy*...”

„Hm, mockrát ti děkuju.“

„... *tak jsem to nemyslel*...”

„Nepochybně.“ Vstala, protáhla se a protřela si oči. „Pojďme se nadechnout čerstvého vzduchu.“

„... *víš přece, že já nedýchám*...”

„Já budu dýchat. Ty se budeš koukat.“

„... *jak je líbo...*“

Oba se vydali na palubu. Její kroky nebyly hlasitější než šepot a kocour nezpůsobil žádný zvuk. Běsnící vichry, které předznamenávaly nikdynoc, čekaly nahoře – na horizontu pomalu bledla modravá vzpomínka na Saai a oblohu zaplňovalo jen rudé světlo Saan.

Paluba *Milence* byla téměř pustá. Obrovský kormidelník s křiváčkou tváří stál u kormidla, v koších byli dva muži na hlídce a kluk, který tu byl plavčíkem (pořád skoro o stopu vyšší než ona), se opíral o násadu koštěte, dřímал u toho a snil o náručí své milé. Loď byla jen patnáct otáček od Moře mečů, křivolaké pobřeží Liisu na jihu. Dívka v dálce v neostřém světle Saan viděla loď. Těžká bitevní loď pod vlajkou itreyského námořnictva se třemi slunci rozrážela vlny jako stilet projíždějící hrdlem starého popravčího.

Krvavý konec, který katovi dopřála, ji tížil na hrudi. Mnohem víc než vzpomínka na karamelového kluka a jeho hladkou tvrdost a na jeho pot, který jí zaschl na těle. I když se jí pak obávali i ostatní vrahové, teď byla jen dívkou nedávno připravenou o panenství. A vzpomínka na katův výraz, když mu prořízla hrdlo, jí dělala v hlavě... zmatek. Je to velká věc sledovat člověka, jak sklouzne z nekonečného množství možností, které nabízí život, do konečnosti smrti. A je to úplně jiné, když toho člověka sama popostrčila. I když prošla Mercuriovým výcvikem, pořád to byla jen šestnáctiletá dívka, která právě poprvé někoho zavraždila.

Každopádně to byl její první promyšlený čin.

„Ahoj, krásko.“

Hlas ji vytrhl ze zamyšlení a vynadala si za takovou školáckou chybu. Co ji Mercurio učil? *Nikdy nestůj zády do místnosti*. A i když by mohla protestovat, že nedávné krveprolití představuje významné odvedení pozornosti nebo že lodní paluba přece není *místnost*, skoro slyšela hvízdnutí rákosky, které by starý vrah použil místo odpovědi.

„*Dvakrát do schodů!*“ štěkl by. „*Tam a zase zpátky.*“

Otočila se a spatřila mladého námořníka v čapce s pavím perem a s obšournickým úsměvem na tváři. Vedle něj stál další muž, široký jako mosty, jehož svaly napínaly rukávy košile jako vlašské ořechy nácpané do příliš malého pytle. Od pohledu to byl také Itreyan, opálený a modrooký a ve tváři se mu zračil lesk ulic města Boží hrob.

„Doufal jsem, že tě znovu potkám,“ prohlásil Páv.

„Tahle loď není tak velká, abych mohla doufat v cokoli jiného, pane.“

„Tak ,pane‘? Když jsme spolu mluvili naposled, tak jsi mi vyhrožovala, že mě zbavíš toho, co mám nejcennější, a nakrmíš tím ryby.“

Dívala se na toho kluka. A sledovala pytel narvaný vlašskými ořechy zpod řas.

„To nebyla výhružka, pane.“

„Takže ses jen vytahovala? Vsadil bych se, že to byly jen plané řeči, za které mi přísluší omluva.“

„A vy byste přijal omluvu, pane?“

„V podpalubí nepochybně ano.“

Její stín se zachvěl jako vodní hladina, kterou políbila první kapky deště. Jenže Páv se moc soustředil na to, že se mu dostalo potupy, a grázl Ořecháč zas, že kdyby s ní mohl strávit pár minut v její kajutě bez oken, stálo by to za to.

„Uvědomujete si, že stačí, abych zakřičela?“ zeptala se.

„A kolik bys toho stihla zakřičet,“ usmál se Páv, „než bychom tu tvou vychrtlou prdel hodili přes palubu?“

Podívala se směrem ke kormidlu. Pak na hlídkové koše. Pád do oceánu by znamenal jistou smrt – i kdyby *Milenec* změnil směr, dokázala by plavat jen kapánek lépe než jeho kotva, a Moře mečů se hemžilo draky stejně, jako se pubické ochlupení přístavního prostituta hemží muškami.

„Nic moc,“ souhlasila s ním.

„... *promiňte, přátelé...*“

Týpci sebou trhli, když ten hlas uslyšeli – a neviděli předtím nikoho přijít. Oba se otočili, Páv se nafoukl a zamračil se, aby skryl náhlý záchvěv strachu. A pak na palubě za sebou spatřili stínového kocoura, jak si líže tlapku.

Byl tenoučký jako starý pergamen. Tvar vykrojený z proužku temnoty, ne dost hutný, aby skrz něj nebyla vidět paluba. Jeho hlas zněl jako saténové povlečení šustící o chladnou pokožku.

„... *obávám se, že jste si na tanec vybrali nesprávnou dívku...*“ prohlásil.

Zachvěli se v chladivém závanu lehkém jako šepot. Náhlý pohyb přitáhl Pávovy oči k palubě a on si s narůstajícím zděšením uvědomil,

že dívčin stín je větší, než by měl být, nebo než ve skutečnosti *mohl* být. A co hůř, ještě se hýbal.

Pávova ústa se otevřela, když dívka blíže seznámila svou vysokou botu s rozkrokem jeho kumpána a kopl ho tak silně, že rovnou znetvořila všechny jeho děti, které se ještě ani nenarodily. Popadla Ořecháče za ruku, když se začal svíjet bolestí, a přehodila ho přes zábradlí přímo do moře. Páv zaklel, když se přesunula za něj, ale zjistil, že nemůže přenést váhu z jedné nohy na druhou, aby jí mohl čelit – jako by měl boty přilepené ve stínu, který dívka vrhala na palubu. Nakopla ho do zadnice a on narazil obličejem do zábradlí a nos se mu rozprskl po tvářích jako krvavý džem. Dívka ho otočila, dala mu nůž na krk a krutě zkroucenými zády ho natlačila na zábradlí.

„Prosím za prominutí, slečno,“ vydechl. „Přisahám na Aa, neměl jsem v úmyslu nic zlého.“

„Jak se jmenujete, pane?“

„Maxinius,“ zašeptal. „Maxinius, služebníček, slečno.“

„Víte, co jsem zač, Maxinie služebníčku?“

„... T-te...“

Třásl se mu hlas. Očima těkal ke stínům, které se jí svíjely pod nohama.

„Temná.“

S dalším nádechem proběhl Pávovi před očima celý život. Všechno špatné i dobré. Všechny nezdary, všechny triumfy i všechno mezi tím. Dívka ucítila na rameni známý tvar – záchvěv smutku. Kocour, který nebyl kocourem, se jí usadil na klíční kosti, stejně jako předtím na hlavě katovi, když ho dívka předala Tlamě. A i když kocour neměl oči, viděla, jak sleduje Pávovy panenky, v nichž se zračil celý život, uchvácený jako dítě před začátkem maňáskového divadla.

Pochopte mě, ona toho kluka mohla ušetřit. A váš vypravěč vám v tomhle bodu mohl zalhat, použít nějakou šarlatánskou lest, aby na hrdinku vrhal lepší světlo.* Ale pravdou je, přátelé, že ho neušetřila.

* „Možná, že byla nejobávanější zabiják v Itreye, vraždkyně legií, Paní Čepelí, ničitelka Republiky, ale *podívejte se*, měla v sobě i něco *dobrého*. Slitování, dokonce i s przniteli bezbranných žen a dalšími surovci. Ach, jak dojemnééééé.“

Možná naleznete útěchu v tom, že se na chvilku zarazila. Ne aby si to škodolibě vychutnala.

Ale aby se modlila.

„*Vyslyš mě, Niah*“, zašeptal. „*Vyslyš mě, Matko. Toto maso tvá hostina. Tato krev tvoje víno. Tento život, tato smrt, můj dar tobě. Drž ho pevně.*“

Jemným štouchancem ho poslala vstříc vzdouvajícím se vlnám. Když Pávovo peří zmizelo pod hladinou, začala křičet do burácení větru hlasitě jako ďáblové v Tlamě. *Muž přes palubu!* volala, *muž přes palubu!* a brzy se rozezněly všechny zvony. Ale když *Milenec* změnil směr, po Pávovi ani Ořečáčovi nebylo ve vodě ani památky.

A tak se dívčino vražedné skóre jednoduše ztrojnásobilo.

Několik kamínek spustilo lavinu.

Kapitán *Trelenina milence* byl Dweymerijec zvaný Vlkožrout, vysoký přes dva metry a s tmavými vlasy splenými mořskou solí. Tohoto dobrého muže samozřejmě rozladilo, jak brzy a náhle dva členové jeho posádky opustili loď, a byl celý žhavý dozvědět se o tom víc. Ale když si tu drobnou bledou dívku, která volala na poplach, pozval k sobě do kabiny a vyptával se jí, zamumlala jen něco o tom, že Itreya-né mezi sebou měli nějaké neshody, které skončily křupáním kloubů a kletbami a nakonec je oba zavedly na věčnost. Pravděpodobnost, že se ti dva mořští vlci – dokonce i itreyští blázni – servali tak, že by oba zahučeli do moře, byla mizivá. Ale ještě mizivější byla šance, že je Treleně poslala sama ta drobná dívka.

Kapitán se nad ní tyčil, nad tou chudérkou oděnou v bílé a šedé, ověncenou vůní spáleného hřebíčku. Netušil, co je zač ani proč cestuje do Ashkahu. Vložil do úst dýmku a vykresal plamínek, aby si zapálil, a zíral na palubu. Na stín omotaný kolem nohou té podivné dívky.

„Nejlepší bude, když si budeš až do konce hledět svého, krásko.“ Vydechl kouř do přítmí mezi nimi. „Nechám ti posílat jídlo do kajuty.“

Dívka si ho prohlédla očima černýma jako Tlama. Pak sklopila zrak ke stínu u svých nohou, který byl dost tmavý na dvě bytosti. A souhlasila s tím, co řekl Vlkožrout, věnovala mu úsměv sladký jako med.

Kolem a kolem bývají kapitáni chytrí chlapíci.

KAPITOLA 3

BEZNADĚJ

Z toho místa ji něco sledovalo. Z toho místa, odkud hrála hudba, když její otec umíral. Něco hladového. Slepé, hmyzí vědomí, snící o ramenou orámovaných průsvitnými křídly. A ona, která by je měla poskytnout.

Holčička žuchla do honosné postele v matčině komnatě s usazenými tvářemi. Její bratr ležel vedle ní v zavínovačce a mrkal černýma očima. Drobeček nerozuměl tomu, co se kolem něj dělo. Moc malý, aby věděl, že jeho otec zemřel – a s ním i jejich svět.

Holčička mu záviděla.

Jejich obydlí se nacházelo vysoko v dutině druhého Žebra. Do starobylé hrobové kosti byly vyřezané ozdobné vlysy. Za oknem vyplněným vitráží viděla na protější straně třetí a páté Žebro, tyčící se nad Páteří ležící hluboko pod nimi. Nikdynoční víchry hvízdaly kolem zkamenělých věží a od vody v zálivu s sebou přinášely chladný vzduch.

Opulentnost tu kapala na podlahu, všechen ten rudý samet a umění ze čtyř koutů Itreyské republiky. Pohyblivá mekwerková socha ze Železného kolegia. Neuvěřitelně propracované tapiserie utkané slepými pseudověšci z Vaanu. Lustr z čirého dweymerijského křišťálu. Služebníci se míhali v bouři měkkých šatů a zasychajících slz a všechno to sledovala dona Corverová a pobízela je, hněte sebou, hněte sebou, pro lásku Aa, hněte sebou.

Holčička seděla na posteli vedle svého bratříčka. K hrudi se jí tiskl černý kocour a tiše předl. Ale naježil se a prskal, když zahlédl tmavší stín u lemu záclony. Zabořil drápy do dívčiny ruky a ona ho shodila do cesty přicházející služce, která s křikem upadla. Dona Corverová se majestátně a rozlíceně obořila na svou dceru.

„Mio Corverová, drž to ztracené zvíře, aby se nám nemotalo pod nohama, nebo ho tu necháme.“

A takhle jednoduše víme, jak se jmenovala.

Mia.

*„Kapitán Loužička není žádnéj špindíra,“ řekla Mia skoro jenom sama pro sebe.**

Do místnosti vešel zhruba patnáctiletý chlapec s obličejem zrudlým, jak se hnal do schodů. Na dubletu měl vyšité rodinné znaky Familie Corverre: černou vránu v letu na rudém nebi a pod ní zkřížené meče.

„Mi dona, odpustte, konzul Scaeva žádal...“

Jeho slova přerušil zvuk těžkých kroků. Dveře se rozlétly a místnost se zaplnila muži ve sněhobílých brněních a s karmínovými chocholkami na přilbách. Možná si vzpomínáte, že se jim říkalo Luminatii. Malé Mie připomněli jejího otce. Vedl je největší muž, jakého kdy viděla. Udržovaný plnovous mu rámoval vlčí obličej s očima, v nichž se mihotala zvířecí mazanost.

Mezi Luminatii stál pohledný konzul s černýma očima a v purpurovém oděvu – ten, který řekl „Smrt“ a usmál se, když se podlaha pod nohama jejího otce propadla. Služebníci se vytratilí do pozadí a nechali Miinu matku stát jako osamocenou figurku v moři sněhu a krve. Vysokou, krásnou a naprosto osamělou.

Mia slezla z postele, proklouzla k matce, postavila se vedle ní a chytila ji za ruku.

„Dono Corverrová.“ Konzul si zakryl srdce prsty obtíženými prsteny. „Dovolte mi vyjádřit vám soustrast v těchto těžkých časech. Ať vás Vševidoucí vždy drží ve Světle.“

„Jste příliš velkorysý, konzule Scaevo. Ať vám Aa požehná za vaši laskavost.“

„Jsem opravdu zarmoucen, mi dona. Váš Darius sloužil Republice zcela mimořádně, než sešel na scestí. Veřejná poprava je vždycky laciné divadýlko. Ale co jiného udělat s generálem, který vytáhne proti svému vlastnímu hlavnímu městu? Nebo s justikusem, který na hlavu takového generála posadí korunu?“

Konzul se rozhlédl po pokoji, po sloužících, zavazadlech a zmatku.

* Jak nejspíš tušíte, tenhle kocour byl známý tím, že čural mimo určená místa – její matka to jméno tolerovala a její již zesnulý drahý otec ho schvaloval všemi deseti, neboť mu přišlo k popukání.

„Vy nás opouštíte?“

„Pohřbím tělo svého manžela v rodinné kryptě ve Vraním hnízdě.“

„Požádala jste justikuse Remuse o povolení?“

„Gratuluji novému justikusovi ke kariérnímu postupu.“ Pohled na muže s vlčí tváří. „Plášť mého muže mu dobře padne. Ale proč bych od něj měla potřebovat povolení k cestě?“

„Ne povolení, abyste opustila město, mi dona. Povolení pohřbít Daria. Nejsem si jistý, jestli si justikus Remus přeje, aby mu zrádcovo tělo hnilo ve sklepe.“

V donině obličej zasvítilo pochopení. „Přečte byste si nedovolil...“

„Já?“ Konzul pozvedl jedno výrazné obočí. „Toble je rozhodnutí senátu, dono Corverová. Justikus Remus dostal majetek vašeho muže jako odměnu za to, že odhalil ohavné spiknutí proti Republice. Každý loajální občan by to považoval za vhodnou odměnu.“

V očích dony Corverové se zaleskla myšlenka na vraždu. Rozhlédla se po lelkujícím služebnictvu.

„Běžte pryč.“

Dívky vycupitaly z pokoje. Nejprve pohlédla na Luminatii a pak zapíchla pohled do konzula. Mě se zdálo, že jeho sebejistota zakolísala. Konečně. Pak kývl na vlčí obličej.

„Počkejte na mě venku, justikusi.“

Obr pohlédl na matku. Pak dolů na holčičku. Ruce měl dost velké, aby do nich uchopil celou její hlavu. Holčička mu odpověděla upřeným pohledem.

Nikdy neustupuj. Nikdy se neboj.

„Luminus Invicta, konzule.“ Remus kývl na své muže, chvílku se ozývalo synchronizované dus dus těžkých bot a pak místnost – až na tři lidi – zůstala prázdná.*

Hlas dony Corverové prořízl vzduch jako nůž, který zajel do přezrálého ovoce.

„Co chcete, Juliusi?“

„Víte to moc dobře, Alinne. Chci to, co mi náleží.“

„Máte, co vám náleží. Své bezvýznamné vítězství. Svou milovanou Republiku. Věřím, že vás v noci pěkně hřeje.“

* Kapitán Loužička se schovával pod postelí a olizoval si zaprášené tlapky. Výše zmíněné něco se zdržovalo za záclonou.

Konzul Julius se podíval dolů na Miu s úsměvem tmavým jako modřiny. „Chtěla bys vědět, co mě v noci hřeje, malíká?“

„Nedřvejte se na ni. Nemluvejte na...“

Facka jí otočila hlavu do strany, až tmavé vlasy zaválaly jako potrhane pentle. A než Mia stihla mrknout, její matka vytáhla z rukávu dlouhou čepel z hrobové kosti s jílcem ve tvaru vrány s rudýma očima. Bleskově ji přitiskla konzulovi na hrdlo. Otisk jeho ruky na její tváři se zkroutil, když zavrčela.

„Dotkni se mě ještě jednou a podríznu ti ten tvůj zsranej krk, zkurvysyne.“

Scaeva se ani nezachvěl.

„Můžete vytáhnout holku ze stoky, ale stoku z holky nikdy.“ Předvedl bezchybné zuby v úsměvu a pohlédl na Miu. „Ale znáte cenu, kterou by vaši blízcí zaplatili, kdybyste ještě trochu přitlačila. Vaši politiciť spojení vás opustili. Romero. Juliannus. Gracius. Dokonce sám Florenti upláchl z Božího hrobu. Jste sama, moje milá.“

„Nejsem vaše...“

Scaeva rychlým pohybem odhodil dyku, až zařinčela po podlaze a zahučela do stínu pod záclonou. Přikročil blíž k ní a přimhouřil oči.

„Měla byste závidět svému drahému Dariusovi, Alinne. Měl jsem s ním soucit. Pro vás nebude mít kat žádný dárek. Na doživotí jen tmavá hladomorna v Kameni mudrců. A až v té černotě oslepnete, náš Otec čas vás připraví o krásnou tvář, o svobodnou vůli i o vaše přesvědčení, že jste někdy byla něco víc než jen liisijské hovno zabalené do itreyského hedvábí.“

Jejich rty byly tak blízko, že se téměř dotýkaly. Jeho oči hledaly její.

„Ale ušetřím vaši rodinu, Alinne. Ušetřím ji, když mě o to budete hodně prosit.“

„Je jí jen deset, Juliusi. Přece byste...“

„Že ne? Znáte mě přece dost dobře, ne?“

Mia se podívala na matku. V očích měla slzy.

„Co že jste mi to říkala, Alinne? ‚Neb diis lus’a, lus diis’a‘?“

„Matko...?“ špitla Mia.

„Jediné slovo a vaše dcera bude v bezpečí. Přísahám.“

„Matko?“

„Juliusi...“

„Ano?“

„Já...“

Vě Vaanu existuje druh pavoukovce, kterému se říká studniční pavouk. Samičky jsou černé jako temnota a mají ten nejobdivuhodnější mateřský instinkt v celé živočišné republice. Když jsou oplodněné, postaví si něco jako spíž, nacpou ji mrtvolkami a pak se samy zavřou uvnitř. Když hnízdo zachvátí oheň, radši uhoří, než aby ho opustily. Pokud zaútočí predátor, zemřou při obraně své snůšky. Ale jejich vůle neopustit své potomky je tak veliká, že když nakladou vajíčka, už se od nich nehnou, ani nejdou lovit. Samička studničního pavouka má nárok na titul nejúpornější matky v Republice. Když dojdou všechny zásoby ve spížce, které udělala, přijde řada na ni, aby obětovala své tělo.

Jednu nohu po druhé.

Vytrhává si je z hruď. Žere jen tolik, aby vydržela dost dlouho. Trhá a žvýká své končetiny, dokud nezůstane jen jediná noha, zachycená v bobtnajícím hedvábném zámotku pod jejím tělem. A když se mládátka vylíhnou, vysypou se ze změti vláken, do nichž je s takovou láskou zabalila, zakousnou se do svého prvního jídla.

Do matky, která je přivedla na svět.

Ted' vám řeknu, přátelé, a přísahám, že je to pravda, že ani ta nejobdanější samička studničního pavouka v celé Republice nesahala ani po kotníky – povídám ani po kotníky – Alinně Corverové.

Tam v té ó tak malinké místnosti Mia cítila, jak její matka zatíná pěsti.

Jak hrdestí tiskne zuby k sobě.

Jak jí z očí svítí agonie.

„Prosím,“ sykla nakonec dona Corverová, jako by ji to samotné slovo páliło. „Ušetřete ji, Juliusi.“

Vítězoslavný úsměv zářivý jako všechna tři slunce dobromady. Krásný konzul vycouval s černýma očima přispendlenýma k očím její matky. Zavolal, když byl u dveří, a oblečení kolem něj vláło jako kouř. A bez dalšího slova napochodovali Luminatii zpátky do místnosti. Vlčí muž odtrhl Miu od matčiny sukně. Kapitán Loužička zamňoul na protest. Mia kocoura pevně objala, v očích ji pálily slzy.

„Nechte toho! Nesabejte na mou matku!“

„Dono Corverová, zatýkám vás z důvodu zločinů spiknutí a velezrady proti Ireyské republice. Půjdete s námi do Kamene mudrců.“

Kolem doniných zápěstí zaklaply okovy tak těsně, že zamrkala. Vlčí muž se otočil na konzula a pohlédl na Miu s otazníkem v očích.

„A děti?“

Konzul se podíval na malého Jonnena v posteli, stále zabaleného v zavínovače.

„Je to ještě kojeneček. Může být s matkou v Kameni.“

„A ta holka?“

„Slíbils mi to, Juliusi!“ Dona Corverová se kroutila v sevření Luminatii. „Přísabals!“

Scaeva se tvářil, jako by nikdy nepromluvila. Podíval se na Miu, která vzlykala v nohách postele s Kapitánem Loužičkou schouleným na jejím útlém hrudníčku.

„Naučila tě tvoje matka někdy plavat, maličká?“

Trelenin milenec vyplivl Miu na ubohé molo vystupující z poničeného přístavního města známého jako Poslední naděje. Ošklivé budovy na pobřeží připomínaly zuby hospodského rváče a malebnou krajinku doplňovala strážní věž a okolní zemědělské usedlosti. Obyvatelstvo sestávalo z rybářů, farmářů, zvláště hloupých hledačů pokladů, kteří si na živobytí vydělávali rabováním starých ashkahských ruin, a jejich o trochu chytřejších kolegů, kteří olupovali mrtvolý svých kumpánů.

*Když Mia došla na přístavní hráz, spatřila tři rybáře nahnuté kolem prutu a lahve se zeleným zázvorovým vínem. Dívali se na ni stejně, jako se larvy dívají na kus shnilého masa. Zírala na jednoho po druhém a čekala, jestli ji některý nevyzve k tanci.**

Kapitán Vlkožrout sešel po prkně na molo s několika členy posádky v závěsu. Povšiml si hladových pohledů upřených na dívku – šestnáctiletou, osamocenou, ozbrojenou pouze malým žabikuchem. Jednou nohou ve vysoké botě vyzkoušel, jestli ho zbytky mola udrží, zapálil si dýmku a otřel si pot z potetovaných tváří.

„Ti nejmenší pavouci mívají ten nejprudší jed,“ varoval rybáře.

Zdálo se, že mezi těmi pobudy mají Vlkožroutova slova nějakou

* Už se naučila slyšet hudbu.

váhu, protože se otočili zpátky k vodě, která proudila a bublala mezi dřevěnými podporami mola.

Mírně zklamaná dívka podala kapitánovi ruku.

„Děkuju za vaši pohostinnost, pane.“

Vlkožrout pozoroval natažené prsty a vyfoukl obrovský chuchvalec světle šedého dýmu.

„Je dost málo důvodů, aby kdokoli cestoval sem do Ashkahu, krásko. A ještě míň důvodů, aby sem do téhle díry jela holka jako ty. Nerad bych tě urazil, ale tvojí ruky se dotýkat nebudu.“

„A pročpak, pane?“

„Protože znám jméno těch, kteří se jí dotkli přede mnou.“ Zadíval se na její stín a prsty přešel po svém náhrdelníku z dračích zubů. „Jestli takové věci vůbec mají jméno. Ale sakramentsky jistě vím, že mají dobrou paměť. A moje jméno si pamatovat nebudou.“

Pousmála se a strčila si ruku zpátky za opasek.

„Tak tedy ať vás Trelena provází, kapitáne.“

„Modro pod tebou i modro nad tebou, děvče.“

Otočila se a vydala se pryč po molu a v očích se jí odrážela zář jediného slunce, zatímco pátrala po budově, o níž jí pověděl Mercurio. Se srdcem až v krku to malé neupravené stavení našla dost rychle. Nade dveřmi se skvěl oprýskaný vývěsní štít: Stará císařská krčma. Nápis za jedním upatlaným oknem hlásal: „Hledá se vípomoc.“

Byl to bezesporu příšerný pajzl. Sice to nebyla nejubožejší budova vůbec.* Kdyby však ten podnik byl muž, na kterého byste natrefili v baru, bylo by vám odpuštěno, kdybyste předpokládali, že – poté co nadšeně souhlasil s návrhem své manželky přivést si do společného lože další ženu – našel svou nevěstu, jak mu stele postel v pokoji pro hosty.

Dívka cupitala k baru se zády tak blízko ke zdi, jak jen to bylo možné. Uvnitř se před vedrem schovával asi tucet lidí – několik místních a pár dobře ozbrojených vykradačů hrobů. Když vstoupila, všichni v místnosti se zarazili. Kdyby někdo seděl u starého cembala v rohu,

* Tohle pochybné prvenství náleželo Osamělé růži, domu rozkoše v přístavu Božího hrobu, kam chodili blázni nemocní kapavkou a čerstvě propuštění vězni, který vedla vaanianská bordelmaman tak prolezlá všemi možnými chorobami, že svým intimním partiím důvěrně říkala „dílna na sirotky“.

určitě by se v tu chvíli střelil do špatné klávesy pro dramatický efekt, ale ta potvora nevydala zvuk už celé roky.*

Majitel krčmy působil jako neškodný chlapík – v tomhle městě na pokraji katastrofy vypadal skoro jako z jiného světa. Měl oči trochu moc blízko u sebe a čpěl jako shnilá ryba, ale vzhledem k tomu, co Mia slyšela o ashkahských Šepotajících pustinách, byla ráda, že nemá chapadla. Ve špinavé zástěře (se skvrnami od krve?) se opíral o bar a otíral špinavý hrnek ještě špinavějším kusem hadru. Mia postřehla, že jedno jeho oko se vždycky pohne o trošku dřív než to druhé, jako když dítě vede svého zaostalejšího bratrance za ruku.

„Dobrý obrat, pane,“ řekla, aniž by se jí zachvěl hlas. „Ať vám Aa požehná a stojí při vás.“

„Přijelas s Vlkožroutovejma kumpánama, žejo?“

„Dobrý postřeh, pane.“

„Plat je čtyry žebráky za tejden, ale navíc dostaneš eště najíst.** Dvacet procent z toho, co si vyděláš bokem, jde přímo do mé kapsy. A než tě zaměstnám, musím si tě vyzkoušet. Platí?“

Miin úsměv popadl ten majitelův a pomalu ho zadusil.

Když umíral, nevydal pomalu ani hlásku.

„Obávám se, pane, že jste mi nerozuměl,“ řekla. „Nejsem tu, abych se ucházela o práci ve vašem,“ rychle se podívala za sebe, „bezpochyby skvělém podniku.“

Odfknutí. „Proč tady teda seš?“

* Jediného muže v Poslední naději, který na to cembalo uměl hrát – místního vykradače hrobů zvaného Modrý Paulo – našli předminulé léto oběšeného na trámu v jeho podkrovním pokoji. Jestli si vzal život sám, nebo o něj přišel rukou souseda, kterému až příliš vadilo jeho preludování na cembalo, bylo v několika týdnech po jeho smrti předmětem mnoha spekulací a pramála vyšetřování.

** Mince v Republice byly troje – nejmenší hodnotu měly měďáky, prostřední byly železnáky a ty nejvíc nóbly zlatáky. Zlaté mince byly k vidění stejně často jako sympatičtí výběrci daní – většina lidí ani na jedny z nich v životě nenarazila. Itreyským mincím se původně říkalo „suverény“, ale vzhledem k itreyské zálibě v brutálním vraždění panovníků vyšel tento pojem z módy už dávno. Měďákům se nyní někdy říkalo „žebráky“ a železnákům „kněžáky“, protože právě ti lidé s nimi nejčastěji nakládali. Pro zlaté mince slang neexistoval – lidé dost bohatí na to, aby je měli, si na přezdívky nepotrpí. Pojďme jim tedy říkat zlaté hajzláky.

Položila na barový pult svůj váček z ovčí kůže. Cinkot pokladů uvnitř nijak nepřipomínal zlato. Kdybyste podnikali v oblasti dentistiky, asi byste dokázali rozpoznat, že ten miniaturní orchestr ukrytý uvnitř měšce se skládá pouze z lidských zubů.

Chvilku trvalo, než se ozvala. Než našla slova, která si nacvičovala tak dlouho, až se z nich stal sen.

„Můj desátek pro Tlamu.“

Muž se na ni podíval s neproniknutelným výrazem. Mia se snažila, aby dýchala pravidelně a netrásly se jí ruce. Šest let jí trvalo, než se dostala takhle daleko. Šest let na střechách a v ulicích a bezesných nikdynocích. Zaprášené bichle a krvácející prsty a hnusné šero. Ale konečně stála na prahu, jen kousílinek od opěvovaných síní Rudé...

„Co s tím má co dělat náká tlama?“ zamrkal majitel.

Mia udržela kamennou tvář, i když se její vnitřnosti příšerně kroutily. Rychle se rozhlédla po místnosti. Vykradači hrobů byli sklonění nad mapou. Několik místních týpků mastilo karty. Žena v šatech barvy pouštní bouře se závojem kreslila na stůl spirály něčím, co vypadalo jako krev.

„Pro Tlamu,“ zopakovala Mia. „Tohle je můj desátek.“

„Tlama je mrtvá,“ zamračil se barman.

„Cože?“

„Už je mrtvá skoro čtyři temnotmy.“

„Tlama,“ zakabonila se. „Mrtvá. Zbláznil jste se?“

„Ty tady mluvíš o mojí starý fence Tlamě, jako by žila, krásko.“

Uvědomění jí zaklepalo na rameno a vystříhlo rozverný taneček.

Tadá.

„Nemluvim o vašem posraným čok...“

Mia popadla svůj temperament za límec a pořádně s ním zatřásla. Odkáslala si a odhrnula zubatou ofinu z očí.

„Nehovořím o vaší fence, pane. Mám na mysli bohyni Tlamu. Niah. Bohyni noci. Naši Paní požehnané vraždy. Sestru a manželku Aa a matku hladové Temnoty, která je v nás všech.“

„Jo ták, ty myslíš tuhle Tlamu.“

„Ano.“ Slovo jako kámen mezi jeho oči. „Tuhle Tlamu.“

„Pardon,“ řekl muž zaraženě. „To ten tvůj přízvuk, víš.“

Mia ho probodla pohledem.

Barman si odkašlal. „Žádné její svatostánek tu u nás nejní, krásko. Uctívat Tlamu je tak nák protizákonný, dokonce i tady na konci světa. Tady v krčmě nemám nic společnýho s Matkama noci a jim podobnejma. K jídlu se to nehodí.“

„Jste Tlustý Daniio, majitel Staré císařské krčmy?“

„Nejsem tlustej...“

Mia uhodila dlaní do pultu. Několik karbaníků se na ni otočilo a zůstalo koukat.

„Ale jmenujete se Daniio?“ zasyčela.

Odmika. Nakrčené obočí a zamyšlený výraz. Zdálo se, že Daniiovo pomalejší oko se stáčí jinam, jako by ho zaujaly nějaké hezké květiny nebo možná duha.*

„Jo,“ řekl Daniio nakonec.

„Bylo mi řečeno – konkrétně řečeno, abyste věděl –, abych přišla do Staré císařské krčmy na pobřeží Ashkahu a předala Tlustému Daniiovi svůj desátek.“ Mia posunula měsíc přes pult. „Tak si ho vezměte.“

„Co v tom je?“

„Trofej vraha zabitého na oplátku.“

„He?“

„Jsou tam zuby Augusta Scipia, vysokého popravčího itreyského senátu.“

„Přijde si je sem vyzvednout?“

Mia se kousla do rtu. Zavřela oči.

„Ne.“

„Jak moh ztratit své zu...“

„Neztratil je.“ Mia se naklonila dopředu, k čertu se smradem. „Vytrhala jsem mu je z lebky, když jsem mu podřízla ten jeho mizerný krk.“

Tlustý Daniio zmlknul. V obličeji se mu rozlil téměř chápavý výraz. Naklonil se směrem k Mie a zápach shnilé ryby, který ho obestíral, jí vehnal slzy do očí.

„Tak to pardon, krásko. A co mám jako dělat se zubama nějakýho mrtvýho křupana?“

* V tuhle chvíli nebyly v místnost žádné duhy.

Dveře se rozletěly a Vlkožrout se sehnul, aby prošel dovnitř. Vstoupil do Staré císařské krčmy, jako by ji částečně vlastnil.* Následovalo dvanact členů jeho posádky, kteří se namačkali do ošuntělých boxů anebo se opřeli o rozpadající se barový pult. Daniio omluvně pokrčil rameny a jal se obsluhovat dweymerijské námořníky. Když vyrazil směrem k boxům, chytila ho Mia za rukáv.

„Máte tu volné pokoje, pane?“

„Jojo, máme. Jeden žebrák za tejdén, snídaně se platí zvlášť.“

Vtiskla mu do dlaně železnou minci.

„Řekněte mi prosím, až bude třeba zaplatit znovu.“

Uplynul týden, který nepřinesl žádné zprávy, jediné slovo, jen šepot větrů z pustiny. Posádka *Trelenina milence* bydlela na lodi. Námořníci doplňovali zásoby a často se vydávali do města. Typická nikdynoc pro ně začínala dlabancem ve Staré císařské krčmě, pak následovala výprava do náruče dony Amile a jejich „taneční skupiny“ v podniku přilehavě nazvaném Sedm chutí** a návrat do Staré císařské krčmy, kde se věnovali pálení, zpěvu a příležitostným přátelským soubojům s noži. Za celý jejich pobyt to odnesl pouze jediný prst. Jeho majitel nesl svou ztrátu dobře.

Mia seděla v tmavém koutku s katovými zuby ve váčku na stole před sebou. Oči přispendlené na dveře pokaždé, když zavržaly. Sem tam snědla miskou neuvěřitelně pálivé (a musela uznat, že chutné) masové směsi nazývané podle množství chilli „zabiják“ a uvařené podle receptu Tlustého Daniia, a mračila se čím dál víc, jak se přibližoval den odplutí *Trelenina milence*.

* To nebyla pravda, ačkoli Tlustý Daniio měl vůči kapitánovi slušný dluh. Ten vznikl během opilecké hádky ohledně aerodynamiky prasat a vzdálenosti mezi Starou císařskou krčmou a stájím za cestou. Dluh, který spočíval v delší seanci... orálního potěšení pro posádku *Trelenina milence* (které měl Daniio evidentně zajistit ve stoje na rukou se zadkem natřeným namodro), měl teprve být splacen, ale tato hrozba visela ve vzduchu pokaždé, když *Milenec* a jeho posádka byli v přístavu.

** Chlapec, dívka, muž, žena, prase, kůň, a pokud se dostatečně předem požádalo a zaplatilo, tak mrtvola.

Mohl se Mercurio splést? Od té doby, co naposledy poslal nějakého učně do Rudé církve, uplynulo už mnoho let. Možná už to místo pohltila pustina? Možná už je Luminatii konečně přemohli, jak se zapřísáhl Justikus Remus po Masakru v temnotmě?

A možná je tohle celé zkouška. Jestli upláchněš jako vyžděšené děcko...

Na sklonku nikdynoci se pokaždé potloukala městem, poslouchala u dveří, téměř neviditelná ve svém stínovém plášti. Nakonec znala obyvatele Poslední naděje až příliš dobře. Věštec, který předpovídal budoucnost ženám z města tak, že interpretoval znaky z otřepaného svazku ashkahských textů, které nedovedly přečíst. Otroka od Sedmi chutí, který plánoval zavraždit svou paní a prchnout do pustiny.

Luminatii ubytovaní v hlídkové věži byli ti nejmizernější vojáci, s jakými se kdy Mia setkala. Dva tucty mužů na konci civilizace a mezi nimi a hrůzami ashkahských Šepotajících pustin několik čepeří ze sluneční oceli. Říkalo se, že větry vanoucí mezi ruinami starého císařství přivádějí muže k šílenství, ale Mia si byla jistá, že mnohem dříve, než by je mohl nějak ovlivnit šepotající vítr, to stihne nuda. Neustále mluvili o domově, o ženách, o všech možných prohřešcích, které kdy spáchali a za něž je odveleli do téhle prdele.* Po týdnů se z nich Mie dělalo nanic. A nikdo z nich neutrousil ani slovo o Rudé církvi.

Od chvíle, kdy přijela do Poslední naděje, se slunce sedmkrát vystřídalo a Mia seděla a sledovala muže z *Trelenina milence*, jak se naložují a jak přitom vyřvávají opileckými hlasy. Když vyplouvali, část jí nechtěla nic jiného než se ukrýt na palubě. Vydat se zpátky domů k Mercuriovi. Ale pravdou bylo, že už došla moc daleko na to, aby to vzdala. Jestli církev čekala, že stáhne ocas před první překážkou, neznali ji moc dobře.

Seděla na střeše Staré císařské krčmy s hřebíčkovým doutníkem v puse a sledovala, jak *Trelenin milenec* odplouvá ze zálivu. Šepotající větry se valily z pustiny za jejími zády, beztvaré jako sny. Pohlédla na

* Neuposlechnutí rozkazu, opilství a výtržnictví byly nejčastějšími prohřešky, ale našel se i jeden voják, kterého odveleli do Ashkahu za to, že zavraždil kuchaře své kohorty, protože na večeri servíroval minimálně 342 po sobě jdoucích nikdynocí jen solené hovězí. „Copak by tě kurva zabilo,“ řval, „kdybys nám taky jednou dal [kuch] nějakéj zasařenj [kuch] salát?“